

Unge med spiseforstyrrelser bliver ladet i stikken

Da Vibeke var 16 år, vejede hun 37 kg, men den eneste hjælp, hun fik tilbudt til at kurere sin anoreksi, var sondemad og vægtkontrol.

Da Ragna Sørensen en forårsdag i 2011 kørte fra hjemmet i Ribe til Odense Universitetshospital for at afleverede sin datter Vibeke, følte hun en stor lettelse.

Den 24-årige pige var underernæret og vejede 37 kg. Og nu var der endelig nogen, som tog hånd om situationen. Endelig kunne hun overgive ansvaret til læger og andre professionelle behandlere, som vidste, hvordan man reddede hendes datter fra at dø af anoreksi. Men hun glædede sig for tidligt.

Månederne op til havde været et helvede for hele familien. Vibeke var kommet hjem i 2010 efter at have boet på Remisen, et udslusningssted for unge med psykiske problemer, i fire år. Fire år, hvor Ragna var bange, hver gang telefonen ringede.

"I den periode frygtede vi telefonen. Særlig om aftenen og i weekenden. Nogle gange ringede personalet, fordi hun havde skåret sig, og andre gange var det hende selv, der ringede for at fortælle, hvor ked af det hun var. Og at hun ville skære sig. Når hun vidste, at jeg kom, så var det ikke så dybt."

Derfor var Ragna så lettet, den forårsdag i 2011. Men hurtigt gik det op for hende, at man på Odense Universitetshospital ikke havde noget at tilbyde hendes datter. Der var ingen anoreksi afdeling, og Vibeke blev installeret på patienthotellet, hvor hun frit kunne komme og gå. Der gik en uge, så havde Vibeke via sin egen læge udskrevet sig selv til - ingenting.

"Det er ganske enkelt ikke godt nok. Jeg går kun ud med vores historie i dag, fordi jeg håber, at man inden for systemet vil blive mere lydhør over for andre behandlingsmetoder end vægtkontrol, tvangsfodring og medicin. Min datter blev først rask, da vi søgte alternative behandlingsmuligheder og kom i forbindelse med en psykoterapeut, som lyttede til Vibeke og overhovedet ikke nævnte noget om hendes vægt."

Vægt har ellers været det altafgørende spørgsmål i familien, lige siden Vibeke var 14 år, og det gik op for hendes familie, at hun igennem længere tid havde ført dem bag lyset og ikke spiste den mad, de troede, hun fik. Madpakker, der blev smidt i skraldespanden, løgne om, at hun skulle spise andre steder, og en unaturlig kræsenhed ved måltiderne. Store skjorter og bluser til at skjule den tynde krop.

Da anoreksien først var opdaget, gik tiden med kontrol. Spiste hun nu også maden, og lod hun den være i maven. Men det var en umulig opgave. Og var der noget, man aldrig skulle snakke om, så var det vægten.

I dag er Vibeke 27 år og ude af sin anoreksi. Hun har uddannet sig til Sosu-assistent og har arbejde. Men når Ragna Sørensen ser tilbage på forløbet, er hun rigtig ked af, at anoreksien fik lov til at tage ti år af Vibekes ungdom.

"I ti år var hun i systemet, inde og ude af hospitalet, selvmordstruet og ude af stand til at opretholde et normalt liv. I dag har hun mistet kontakten med alle sine veninder fra skoletiden, og hun skal starte forfra. Jeg er ked af, at vi lod tiden gå, uden hun fik relevant hjælp. Men vi vidste jo ikke bedre."

Skal Ragna Sørensen give nogle erfaringer videre til andre forældre, som står i samme situation, vil det først og fremmest være, at man skal sikre sig, at de unge får en behandling, som har effekt. Ikke kun på vægten men på anoreksien. Her tænker jeg på den psykoterapeut, der hjalp min datter så endelig blev rask igen.

"Det nytter ikke noget at være for kontrollerende. Og jeg har haft det forfærdeligt over den tvang, vi har været nødt til at bruge for at få mad i Vibeke. Godt nok tog hun på, men hun fik det først bedre, da der var nogen, som lyttede til hende og hun kunne formå selv at finde den nøgle, der kunne åbne døren ud i livet igen."

Artiklen skrevet af Journalist Edith Rasmussen Krabbe og publiceret i Jyllands-Posten den 10. oktober 2014